

BRATRSTVO KRVE

STALINGRAD

FRANTIŠEK KOTLETA

STALINGRAD

STALINGRAD

BRATRSTVO KRVE

FRANTIŠEK KOTLETA

Copyright © František Kotleta, 2019
Cover Illustration © Satine Zillah, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-198-4 (print)

ISBN 978-80-7557-739-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-740-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-741-2 (pdf)

Mámě – té, co každému z nás řekne jeho první příběh.

Švábi

„Střelím tu píču do kundy.“

„Kurva, buzno, kundu jí nech!“

„Tak ji ošukáš do prdele!“

„Nejsem buzna, abych šukal do prdele!“

Hádka nabírala na obrátkách. Čím víc vodky měli Sergej a Bardur v sobě, tím šílenější nápady se jim objevovaly v hlavách. A nebyli sami. Tama-
ra už do Ulriky vyřezala nožem své jméno a pak jí na čelo udělala kosočtverec. Protože Ulrice rána stále zarůstala, vrazila jí Kazachstánka do otevřené rány sirky. Postupně zarostly regenerovanou kůží a daly tak vzniknout poněkud svébytné staroafrické skarifikaci v improvizované slovan-
ské verzi.

„Bitte,“ vydechla Ulrika.

Visela nahá uprostřed místnosti, přivázaná ocelovým lanem už dva dny a po tom všem, co jí ostatní Švábi prováděli, už nejspíš doufala jenom v milosrdnou smrt. Svou prosbou sice ukončila hádku mezi Sergejem a Bardurem, ale smilování se nedočkala. Sergej odložil svého tokareva na stůl mezi nedopité sklenice vodky a rozepnul si pásek kalhot.

„Když bitte, tak bitte,“ ušklíbl se a pohonil si ptáka, aby se mu postavil. Šlo to samo. Ať měla tahle někdejší pomořanská kněžna za sebou cokoliv, pořád Sergeje s Bardurem vzrušovala.

„Nein,“ vzdychla, ale jako vždycky, Rusa to jenom víc rozrajovalo. Roztáhl jí nohy a vrazil ho do ní.

„Drž, děvko, drž,“ šeptal vzrušeně a divoce do visící Němky přirážel. Pevně ji při tom stiskl za zadek, až se mu prsty skoro vpily do masa. Tamara, která byla oblečená jenom ve vojenských kalhotách a těžkých černých botách, to nejdřív pobaveně pozorovala, ale pak v náhlém pohnutí alkoholem omámené mysli chmátla po tokarevu a vpálila do Ulriky jednu kulku. Sergej polekaně uskočil. Protože měl kalhoty stažené ke kolenům a bránily mu tak v pohybu, natáhl se a dopadl na zem přímo na záda. Do vzduchu zůstal trčet jen jeho ztopořený penis. Tamara s Bardurem se na to konto hlasitě rozchehtali. Kazachstánka se smála, až se její velká povislá prsa rozhoupala jako vlnobítí na moři.

„Krávo blbá kazašská, rozjebu ti prdel!“ zařval vzteky Sergej a drápal se nahoru.

„Co jsi, buzna?“ odvětil Bardur, což vyvolalo další salvu smíchu.

„Držte už huby, kreténi!“ zařval jsem a vrávoravě vstal. Taky jsem měl dost. Z vodky a jejich věčného hádání mě bolela hlava. Dva dny chlastání udělají svoje i s upírem a my měli pro pořádný chlastání důvod. Před pěti dny jsme ztratili osm členů naší skupiny a sami jsme vyvázli jenom s odřenýma prdelema. Protáhli jsme se kanálem z bojiště jak posraný malý děcka. Přitom jsme sejmuli jenom dva mladý germánský zmrdy a zraněnou si odtáhli tuhle čubu s modrou krví. Normálně jsem mučení nepřátel neholdoval, ale v takové si-

tuaci jsem nemohl jinak. Osobně jsem ji pověsil do průvanu. Ponížení Švábi si potřebovali vybit vztek, jinak hrozilo, že se povraždíme mezi sebou. Prázdných láhví se tu válela hromada. Našli jsme několik beden ve vystříleném bunkru nějakých vysokých zvířat ze stalingradského politbyra, která zdrhla tak rychle, že si soudruzi funkcionáři nevzali ani své řády za statečnost v boji, a už vůbec ne zásoby vodky.

Zamotala se mi hlava. Upíří organismus vydrží hodně, ale tolik vodky je přece jenom na pováženou. Potřeboval bych vodu a trochu se vyspat.

„A ty mě taky nesar,“ zavrčel na mě Sergej a vrátil se k Němce. Krvácení z díry po projektilu, který jí skončil v břiše, pomalu ustávalo, a tak pokračoval ve své předchozí zábavě. Tamara sice chtěla Ulriku znovu střelit, ale tentokrát ji zastavila Skadi. Blondatá severanka jí pevně chytla ruku a přitiskla k vodkou polité desce stolu.

Tamara zavrčela, ale pak zbraň poslušně pustila a nahradila ji láškou, kterou do sebe obrátila. Mezitím Sergej dokončil svou práci.

„Jo, ty kurvo,“ vydechl spokojeně a vytáhl z Ulriky ochabující penis. Visící Germánce začalo po stehnech stékat sperma.

„Bitte,“ pronesla do nastalého ticha.

„Teď já,“ odpověděl spokojeně Bardur a vyskočil vrávoravě ze židle. Při tom si dokázal stáhnout kalhoty a vytáhnout z nich svůj masitý nástroj.

„Praví chlapi můžou šukat i do prdele, čuráku,“ zavrčel na Sergeje a popošel k Ulrice. Nato jí vrazil prst do análního otvoru, aby svá slova doprovázel i praktickým příkladem.

V tu chvíli ale dovnitř vletěl Marek.

„Do prdele, jde sem Ivan,“ zašeptal vystrašeně.

* * *

Rozpité i prázdné láhve okamžitě zmizely ze stolu a skončily v dřevěné bedně, kde dřív ležely náboje. Oba upíři si zapnuli kalhoty. Právě včas, protože do místnosti vešly Ivanovy gorily. Šlo o dva ruské upíry v uniformách Rudé armády. Oba měli kapitánské výložky a za pasem tokarevy. Ivanova osobní ochranka si osazenstvo někdejší tovární kanceláře podezřívavě prohlédla a teprve po chvíli dala signál, aby vešel zbytek *delegace*.

„Kurva,“ vydechl překvapeně Bardur. Opravdu, naše útočiště v opuštěné továrně na psací stroje navštívila samotná hlava slovanského upířího klanu. A nebyl sám.

„Ta kurva,“ zavrčel jsem tak potichu, jak to jen šlo. Kolem boku se totiž Ivanovi vinula sexy zrzka s neuvěřitelným výstřihem. Stejně jako vládce klanu měla na sobě vojenskou uniformu, ale tuhle si dala ušít s drobnými úpravami, které zvýrazňovaly její přednosti. O krok za touhle dvojicí se šinula vysoká blondatá upírka s ostrými staroslovanskými rysy. Jako jediná v místnosti nenosila uniformu. Měla natažené černé plátěné kalhoty, tmavou košili a přes sebe přehozený hnědý kožený kabát. Zůstával rozepnutý jako většina kabátů na upírech v místnosti. Koncem září zuřila v oblasti kromě německé armády a její utajené složky s upířími zuby ještě neúnavná vedra, která polevovala jenom v noci, kdy už se teplota naopak obezřetně blížila k nule.

„Veronika,“ ohlédl jsem se úlevně po Skadi. Ta jako jediná ze Švábů stála rovně a nebyl z ní moc cítit chlast. Včera toho také vypila dost, ale ráno už nepokračovala, alespoň co jsem si pamatoval.

Ivan popošel blíž k visící Ulrice, opatrně se jí dotkl a lehce do ní šťouchl. Tělo se protočilo třikrát doprava a pak dvakrát zpátky.

„Bitte,“ špitla Ulrika slabým hlasem. Definitivně jí docházely síly. V péči rozzuřených Švábů toho za poslední hodiny vytrpěla opravdu hodně.

„Kde je Vladimír?“ zeptal se s pozdviženým obočím Ivan a zahleděl se při tom na Tamařina prsa. Kazachstánka měla asijské rysy, které hodně připomínaly Bardura. Oba svůj lidský život strávili jako nájezdníci, jenom Bardur byl mnohem starší. Mongol měl kdysi silný vliv v celém slovanském klanu, do kterého se začlenil před staletími, ale poté, co údajně spáchal nějaký zločin proti své rodině, o kterém nikdy nemluvil, skončil jako součást největší spodiny. Tu jsme v tuhle chvíli představovali právě my – upíři, kteří se provinili proti klanovým pravidlům, ne dost, aby nás zabili, ovšem příliš na to, abychom někdy dostali milost. Většina Švábů měla mezi spodinu patřit doživotně, což ovšem nebyl můj případ. Já se mezi Šváby ocital pravidelně za drobné prohřešky. Zpravidla jsem někoho nesprávného poslal do prdele, po pár desetiletích jsem si trest odkroutil, ale sekat latinu mi moc dlouho nevydrželo a putoval jsem zpátky.

Vlastně mi mezi těmihle zjevy bylo dobře. Nesnášel jsem klanovou hierarchii a manýry nejvýše postavených členů slovanského klanu i české rodiny. Znal jsem v historii pár králů a nikdo z nich

nebyl tak nadutý povýšenecký kretén jako Ivan a upíři okolo něj. Raději jsem žil sám nebo dával přednost právě vyvrhelům.

„Odpoví mi někdo, nebo se mám zeptat tady té germánské čubky?“ zavrčel po chvíli Ivan, když všichni v místnosti mlčeli, a pobaveně Ulriku pleskl po zadku. Nejspíš si nevšiml, že svou ruku přitom otiskl do schnoucího spermatu, které Sergej po vytažení penisu z kněžny právě do těchto míst otřel.

„Je mrtvej. Zabil ho Gerhard,“ odvětil jsem. Při tom jsem udělal krok před zbytek jednotky. Už dávno jsem se Ivana nebál. Nebyl jsem si tím úplně jistý, ale měl jsem pocit, že i když hlava klanu dokázala v rozčilení zabít kohokoliv, kdo se mu znelíbil, nikdy by si nedovolil sáhnout na kohokoliv z české rodiny, pokud by mu to Veronika nedovolila. A Veronika, no, prostě moje Matka pro mě měla slabost.

„A proč jste vy nezabili Gerharda?!“ rozeřval se Ivan. Jméno druhého nejvýše postaveného člena germánského upířího klanu jej pravidelně přivádělo k hysterickým záchvatům. Jeho pravačka vystřelila a chytla Tamaru, která mu stála nejblíže, za krk. Upír ji jediným pohybem strhl na zem. Po chvíli povolil stisk a ponížená upírka se poklonila ještě víc a políbila mu nohy. Sergej s Baldurem se Ivanovi hluboce sklonili, stejně jako Skadi.

„Měli neuvěřitelnou přesilu. Vlítlo na nás přes třicet germánských krvesajů s třemi rotami wehrmachtu. Vůbec jsme se s tím naším mizerným vybavením nemohli probít, byla to sebevražda,“ odpověděl jsem. A měl jsem pravdu. V těchhle za-

tracených troskách, které kdysi bývaly průmyslovým městem, se podle všeho koncentroval celý germánský upíří klan a všichni jeho spojenci, zatímco Slované se rozdrobili po celé frontě.

Ivan odkopl Tamaru na zem a pak udělal dva kroky ke mně. Spolu s ním popošla i Kateřina a ušklíbala se na mě.

„Můj názor je, že...“, začal jsem, ale Ivan mě zastavil.

„Tvůj názor mě zajímá asi jako chcanky potulné kočky. Dostali jste rozkaz a ten jste nesplnili. Navíc jste přišli o velitele,“ zavrčel a v tu chvíli ke mně popošli oba členové ochranky a sáhli po svých pistolích. Já u sebe žádnou zbraň neměl, jen na stole ležel Sergejův tokarev. Na chvíli mě napadlo, že v tuhle chvíli máme přesilu, mohli bychom to s Ivanem a jeho partou skoncovat a... a pak bychom se stali štvanci do konce svých krátkých životů.

„Ivane?“ ozval se zezadu Veroničin klidný hlas.

Hlava klanu se netrpělivě otočila, ale velmi rychle se uklidnila. Tohle Veronika uměla. Nikdy jsem nepochopil jak, ale občas to vypadalo, jako by hlavou slovanského klanu byla ona. Přitom formálně stála až kdoví kde, ale nikdy jsem nezažil, že by jí někdo rozkazoval a že by někdo z vedení klanu nesplnil jakákoliv její, zpravidla velmi klidně a pokorně vyslovená, přání.

„Nemůžeme si dovolit už žádné další ztráty. Šváby potřebujeme,“ pronesla do nastalého ticha a pak důraznějším hlasem dodala: „Tvoje operace je potřebuje.“

Ivan se zhluboka nadechl, přestože vzduch jeho tělo ve skutečnosti už dávno nemuselo zpra-

covávat. Jenže zvyk je železná košile i pro staletí starého upíra. Vypadalo to, že chce něco důležitého sdělit, ale pak jenom mávl rukou a podíval se na členy své ochranky.

„Vemte Germánku a odvezte ji do mé rezidence,“ nařídil a Ulrika vytřeštila oči. Objevily se v nich jiskřičky naděje.

„Kdybys tak věděla, co tě čeká. Ještě budeš s láskou vzpomínat na Sergejovo sperma,“ pomyslel jsem si, když ji upíři odvažovali.

„A vy, vylít všechen chlast,“ dodal a podíval se při tom na Sergeje s Bardurem. Tamara vstala a neochotně jim pomohla brát flašku za flaškou a vylívat z nich na podlahu drahocennou tekutinu. Pak Ivan bez rozloučení vypochoďoval rázným krokem z místnosti. Jeho ochranka za sebou táhla nahou Ulriku.

„Podívej se na sebe, jak jsi dopadl,“ ušklíbala se mi do obličeje Kateřina a celkem pohrdavě si prohlédla trojici vylévající alkohol i Skadi stojící po mém boku. Severská blondýnka měla na sobě potrhanou uniformu NKVD, jaké jsme při akcích nosili. Tedy zpravidla upravené a přiměřeně čisté, ale po posledním boji slízla pár kulek a střepin z granátů a vypadalo to spíš jako hadry z gulagu než uniforma.

Kateřinino pohrdání jsem ignoroval.

„Hele, neskočíme někam na rande? Prý jsou tady ve Stalingradu pěkné kavárničky, všude samá rozvalina, prach a olovo,“ usmál jsem se na ni zeširoka.

„S tebou bych skočila maximálně tak z mostu, chudáku,“ mrkla na mě a otočila se na patě.

* * *

„Kdo to byl?“ zeptala se Skadi.

„Moje Dcera. Největší průser mého života,“ zašeptal jsem, protože kolem Kateřiny se propletla Veronika. V závěsu za ní stál Marek, poslední z přeživší party Švábů. Slovenský upír, takový zakřiknutý typ. Jako člověk bojoval v osmanských válkách. Znal jsem ho jen vzdáleně.

„Jane, pojď ven,“ zašeptala Veronika a hned nato i ona vypochoďovala z místnosti. Ani se neohlédla, jestli ji následují.

Nemusela.

* * *

Venku se stmívalo. Stálo tam několik obrněných vozidel. Do jednoho z nich zrovna soukali bezvládnou Ulriku. Prostor okolo jistili upíři ve vojenských uniformách a také jedna rota lidských vojáků Rudé armády. Upíři zpravidla operovali samostatně a skrytě, ale ve válce jsme velmi často vstupovali do armád, které jsme potřebovali podpořit. V téhle válce to dělala i druhá strana, a ve velkém. V podstatě v každé divizi se nacházel nějaký upíří důstojník, díky kterému se německým vojákům dařilo prolamovat linie a budovat pověst o své neporazitelnosti. Co vím, samotný Gerhard nosil generálskou uniformu a řídil přímo dobývání Stalingradu. I když slovo dobývání bylo nepatřičné. Šlo spíš o jatka spojená se srovnáváním budov se zemí. Německá armáda s upíry v čele postupovala dům od domu a čistila celé město od lidí i slo-

vanských upírů. V tuhle chvíli jsme drželi jen pár kilometrů k břehu Volhy. A zatím všechny Ivanem nařízené výpady skončily katastrofou. Naposledy ten náš.

Rozhlédl jsem se po celé Ivanově suitě – jeden výše postavený upír vedle druhého, nejlepší zbraně i vozidla.

„Kdyby ten čurák jenom nemrdal Kateřinu, ale šel do boje s námi, mohli bychom německé linie prolomit,“ zavrčel jsem při tom pohledu.

„Plesk.“

Ten zvuk vydala má levá tvář, do které udeřila Veroničina ruka.

Usmál jsem se. Šlo o úsměv vzdoru, úsměv, jenž představoval maximální odpor, který jsem si mohl, a vlastně i chtěl dovolit.

„Je to...“

„Vládce klanu, já vím. Ale stejně je to blbec, který neumí nic jiného než zavelet do útoku. Dřív v čele útoku alespoň jel na koni v plné zbroji, ale v posledních staletích se z něho stala jen roztřepená...“

„A dost,“ tentokrát přerušila Veronika mě. Zmlkl jsem a podíval se na skvadru vládce slovanského klanu. Měl ochranu, jako by se chystal do boje. Jenže ještě dnes v noci bude v úkrytu daleko na druhé straně Volhy šukat Kateřinu a její kurví kamarádky a vysávat nějaké chudáky z gulagu, zatímco všichni členové germánského klanu jsou jen pár kilometrů od nás a vedou svou největší válku v dějinách.

To byl jeden z důvodů, proč jsem se vyhýbal většině členů klanu. Když jste prakticky nesmrtelný upír, upnete se ve své existenci na několik málo

věcí, kterým se můžete věnovat po staletí – politikaření a boj o moc a strach o svůj dlouhý život. Stane se z vás slizká proradná svině, která se na to snaží zapomenout na opravdu velmi zvrácených večírcích. Asi jako my se pomocí vodky snažili otupit bolest ze ztráty padlých kamarádů-vyvrhelů, které Ivan obětoval v pitomém pokusu o útok.

* * *

Veronika si sedla na kus rozvalené zídky před továrnou. Ta dostala před několika dny pár zásahů leteckými pumami, takže míst k sezení bylo všude dost. Odnesla to přední část s výrobní linkou. Kanceláře a sklady, kde přebývali Švábi, ale zůstaly neporušené. Měli jsme tak k dispozici dost psacích strojů na stovky let.

„Máš oheň?“ zeptala se a vyklepala z krabičky machorku. Zalovil jsem v kapse, vytáhl zapalovač a škrtl. Zhluboka potáhla a rozkašlala se. Podle smradu bylo v cigaretě všechno, jenom ne tabák.

„Dokonce i mně došly zásoby. Mizerná doba,“ povzdechla si.

Sedl jsem si vedle ní a chvíli mlčel. Ivanova kolona se pomalu rozjela pryč. Na továrním dvoře zůstalo jenom jedno nákladní auto pokryté maskovací plachtou a GAZ 64 s řidičkou a chlápem, který leštil protiletadlový kulomet upevněný v jeho zadní části.

„Je tohle konec? Vyhrají Germáni a podmaní si celý svět?“ zeptal jsem se. Nemluvil jsem o Hitlerovi a té jeho partičce transvestitů v nablýskaných uniformách. Ti byli jen Gudrininými loutkami,

díky kterým dokázala spustit další část svého plánu na ovládnutí světa. Ta umanutá svině měla tisíce let zkušeností a s tím i patřičně nahromaděných ambicí, které pomalu naplňovala.

Veronika si odkašlala a pak na zem vyplivla kus něčeho, co nakonec mohlo být při jisté velkorysosti pozorovatele označeno jako tabák.

„Bože, to je sračka,“ povzdechla si a hodila cigaretu na zem. I když měla cigára v plechové krabičce, poznal jsem, že kouří Bělomorkanal, cigarety vyráběné na počest nějakého sovětského kanálu, s vysokým obsahem sraček a ještě trochou toho levného odpadu navíc, prostými Rusy nazývané bělomorky. Teprve pak, jako by si až po chvíli uvědomila, na co jsem se ptal, odpověděla: „Nějak se nám to vymklo z rukou. Hrajeme si s lidskými osudy, vedeme svou neustálou válku a podívej, co z toho vzešlo. My jsme kdysi byli lidmi a teď se k lidem chováme jako k dobytku. Tady v Rusku Ivan udržel u moci toho největšího mamrda, co svět spatřil, a Gudrin na to konto předala vládu v Německu mamrdovi, co se ukázal ještě o kousek toho mamrdství větší mamrd než ten náš mamrd.“

„Nějak ses do těch mamrdů zamotala,“ usmál jsem se.

„Jo, někdy si říkám, že jsem to všechno měla udělat jinak, ale...,“ zamyslela se.

„Těžko jsi mohla něco udělat jinak, když o všem rozhoduje Ivan a v české rodině Triglav, to oni mají moc a odpovědnost,“ konejšil jsem svou Matku.

Útrpně se na mě podívala, ale pak jen pokývala hlavou.

„Konec to není. Gudrin rozehrála příliš velkou hru, která se znelíbila i některým jejím věrným. Ti ji chtějí zastavit,“ zašeptala, jako by nás někdo mohl slyšet. Byli jsme tu přitom sami. Její doprovod se nudil v gazíku a moje parta nejspíš smutnila nad ztrátou vodky a Ulriky někde v hlubinách polorozbořené továrny.

Jen jsem tázavě pozdvihl obočí.

„Některým německým starším upírům se to všechno zajídá – to, co Gudrin udělala z Německa, všechny ty vraždy, tábory smrti...“

„Ale takhle se upíři přece k lidem chovali vždyc-
ky,“ ušklíbl jsem se s myšlenkou na Ivana. Co jeho
uchočená čubička Stalin dělala v Rusku a okolí,
jsme věděli všichni.

„Jenže ne v tak velkém měřítku. Tohle šílen-
ství už zašlo příliš daleko,“ povzdechla si a vytáhla
z kapsy další bělomorku. Beze slova jsem jí připá-
lil. Nechtěl jsem se hádat.

Potáhla a povzdechla si. Náhle vypadala opravdu
stará, neskutečně stará. Za vší tou krásou, mladic-
kým zjevem a dokonalou postavou šelmy se skrýva-
la unavená duše. Napadlo mě, že jsem vlastně nikdy
neměl odvahu zeptat se Veroniky, kolik je jí let. Tri-
glav pocházel někdy z osmého století, Ivan mohl být
o století starší, ale Veronika? Když jsem ji za časů cí-
saře Karla IV. poznal, šlo o zatraceně vlivnou a moc-
nou upírku a to už něco znamenalo. V hierarchii
rodiny ale nestála výš než oni. Měla by tedy být lo-
gicky mladší. Jenže co bylo zvláštní – nikdo nevě-
děl, kdo ji stvořil, tohle tajemství nikdy neprozradila
a nikdo, s kým jsem se o tom pokoušel mluvit, to ne-
tušil. Veroničin původ byl pro všechny tajemstvím.

„Jak tě znám, Matko, máš plán,“ usmál jsem se, když se po dalším vdechnutí samého dna sovětského tabákového průmyslu rozkašlala.

„Dostali jsme nabídku od jedné skupiny germánských upírů, že pokud je zbavíme Gudrin, zastaví válku,“ odvětila, a než jsem stačil cokoliv říct, dodala: „Ivan s jejich emisarem uzavřel dohodu. Poslal mu na pomoc komando svých nejlepších. Ta vaše akce měla jenom odlákat pozornost. Něco se ale podělalo a nikdo z nich se nevrátil. Přišli jsme o dvacet elitních upírů. Musíme zjistit, co se stalo.“

Ušklíbl jsem se. K tomuhle Švábi sloužili – obětovatelní pěšáci. Kupodivu jsme ale dopadli lépe než klanová elita.

„Možná jsem úplně debil, ale jak máme v šesti upírech zvládnout to, na čem pohořelo dvacet vašich nabušených poslušných debílků se svalama až na půdu? Víš, kolik máme nábojů? Asi dvacet. Granáty žádné. I tu zkurvenou vodku jsme museli vy-lít,“ zavrčel jsem a zatnul ruce v pěst.

„Jane?“ povytáhla obočí Veronika.

Jen jsem vztekle zavrčel, ale místo další facky mě chytla za ruku.

„Musíme je zastavit,“ pronesla, naklonila ke mně svou tvář a políbila mě. Ne vášnivě, ale tak nějak zvláště – romanticky a smutně zároveň. Normálně bych se zeptal, jestli nemyslí náhodou Ivana, ale nechtěl jsem kazit chvilku, kterou jsme po dlouhé době měli.

„Víš, měl jsi to být ty, ale přišel jsi pozdě. Všechno jsi vždycky dokázal dokonale posrat,“ pronesla, jako by mi chtěla sdělit nějaké velké tajemství, ale zároveň jí v tom něco zabránilo.

„Co máme udělat?“ zeptal jsem se nakonec věčně.

„Naši muži se měli setkat s chlápkem jménem Heinrich von Moltke asi deset kilometrů odsud. Potřebujeme zjistit, co se stalo a zda by s ním šlo navázat spojení,“ vysvětlila.

„Moltke? Opravdu?“ ujistil jsem se.

„Nějaký problém?“

„No,“ povzdechl jsem si. Moltkeho jsem znal, alespoň vzdáleně. Bojovali jsme proti sobě v první světové válce ve dvou bitvách. Byl to výborný voják ze slavné pruské rodiny. Nenapadlo by mě, že by zrovna on chtěl zradit germánský klan. I když na druhou stranu, prušáctví s sebou přinášelo jistou čest, na to Gudrin a její nové lidské loutky kašlaly.

Nakonec jsem ale zavrtěl hlavou.

„Můžeš nám nějak pomoci? Předpokládám, že nám Ivan nedá na cestu bednu granátů a nějaké mosiny s hromadou nábojů.“

„Na mosiny zapomeň. Billy Thorton mi poslal nějaké dárky, o kterých Ivan nemá ani ponětí,“ mrkla na mě a pak pohodila hlavou k nákladáku.

„Američani pečou s námi?“

„S námi teď pečou všichni. Bojí se Gudrin, bojí se, že naruší rovnováhu na věky a ovládne celé Bratrstvo krve. Jenže Ivan se jen nerad domlouvá s ostatními. Bojí se, že je to nějaký podraz,“ odpověděla.

Zavrtěl jsem hlavou a raději už mlčel. Chytl jsem Veroniku za ruku a užíval si, že po sobě chvíli neštěkáme ani mi nic nevyčítá. Okamžik souznění netrval dlouho. Vstala a vydala se ke gazíku.

„A Jane?“

„Ano?“

„Zkus to přežít,“ pronesla do tmy.

* * *

Vrátil jsem se do továrny, kde u stolu nasraně seděli všichni Švábi.

„Už je pryč?“ zašeptal Bardur.

„Jo,“ odvětil jsem.

„Zmrd,“ zasyčel Mongol.

„Hajzl zkurvenej,“ dodala Tamara a podívala se na zem na vylitou vodku.

Obešel jsem celou kumpanii a odhodil maskáčovou celtu, kterou jsem v okamžiku, kdy nám Marek oznámil, že se blíží hlava klanu, přikryl bednu na náboje, a pak odkopl její víko.

„Hlavně je to hlupák. Proboha, to si fakt myslel, že ho poslechneme na slovo?“ zamračil jsem se pobaveně a z bedny vytáhl jednu z flašek, které jsem původně před Šváby ulil na horší časy.

„Já ti snad vykourím, ty lišáku jeden,“ zasmála se Tamara a chopila se podané flašky.

„Hej, a co já?“ zadurdil se Bardur.

„Zvládnou vás oba, debilové,“ odvětila Kazaška a stáhla si kalhoty na půl žerdi. Položila se na stůl a vystrčila zadek na Mongola. Během toho vypila asi třetinu flašky. To, co dneska zvládla, by už zabilo rotu Rudé armády.

„Kde je vyšpuleno...,“ začal Sergej.

„... tam je dovoleno,“ doplnil Bardur a pleskl upírku po zadku.

Podal jsem ostatním láhve a sám si sedl na židli s vlastní flaškou. Potřeboval jsem pít, hodně pít. Honila se mi hlavou spousta věcí a k tomu myšlenky na další pitomou sebevražednou misi.

Během hodiny jsme byli všichni opilí a rozjaření. Tamara mezitím potěšila nejen Sergeje, ale i Marka. Ten místo mě využil nabídku na vykouření, které se uskutečnilo během dunění noční palby těžkého dělostřelectva wehrmachtu. Ráno jej jistě doplní ještě luftwaffe, na které byl tak hrdý nafrněný Hermann Göring. Nás to ale netrápilo. Ruiny továrny už měly za sebou několikere ostřelování a Němci se soustředili na jiné úseky města, kde se skrývali zakopaní lidští obránci Stalingradu. A navíc jsme byli všichni opilí namol. Tamara s Bardurem, Sergejem a Markem zkoušeli hrát nějakou hru, při které byli všichni svlečení a řezali se střepy podle pravidel, jež se neustále měnila, s přestávkami na různé sexuální vsuvky.

Já se zatím věnoval přiopilé Skadi. Když jsem jí vysvětlil, že náš úkol bude proniknout na území ovládané Germány v rámci mise, v níž selhala početnější a lépe vyzbrojená skupina, ztrestala na ex celou flašku. Neřekla proč, ale stejně jako ostatní se pustila do chlastání, jako by zítřek neměl nikdy přijít. Chytl jsem ji a posadil si ji na klín.

„Bojíš se?“ zeptal jsem se.

Podívala se mi zhluboka do očí.

„Nesmí mě dostat, rozumíš? Jinak mě svěří do péče Lotharovi. Budu trpět stovky let, Slované,“ zašeptala a do očí se jí vedraly slzy.

Neohrabaně jsem natáhl ruku a slzy jí utřel.

„Pokud nebude šance tě dostat zpátky živou, zabiju tě, slibuji,“ prohlásil jsem.

„Danke,“ odvětila a políbila mě.

Překvapilo mě to. Skadi ještě nikdy s nikým nespala, pokud si pamatuji. Blondatá Germánka s velkými prsy a pevným zadkem si od zbytku Švábů držela odstup, ale teď...

„Bitte,“ řekla, vzala mou ruku a položila si ji na prso. Zatraceně mě to vzrušilo. Občas, když už jsem si nemohl pomoci, jsem se domluvil s Tamarou, aby mi vypomohla, ale Germánka, to bylo něco jiného. O ní jsem měl už pár zpropadeně rajcovních snů. Zkusil jsem jí opatrně rozepnout košili a čekal, kdy mě zastaví, ale nechala se. Pak podprsenka, a když jsem se zbavil i té, začala vzdychat vzrušením. Položil jsem ji na stůl a hrábl jí rukou za kalhoty.

„Ja,“ povzbudila mě ve své mateřštině.

Bohužel při tom porazila jednu nedopitou láhev vodky. Ta se zřítila na zem a rozlila svůj obsah na podlahu, což k nám přitáhlo pozornost ostatních.

„No kurva, on dostane ledovou královnu!“ vykřikl nadšením Sergej.

„Mám přestat?“ pošeptal jsem Skadi.

Zavrtěla hlavou.

Rozepnul jsem jí kalhoty a stáhl je i s kalhotkami. S těmi svými jsem naložil stejně, pravda, ty kalhotky jsem neměl. Mezitím se k nám doploužili ostatní, kteří usoudili, že tohle je mnohem větší zábava než řezat se střepy s Tamarou.

V tu chvíli už bych sám asi ani nedokázal přestat. Skadi mě vzrušovala, i když jsem při tom trochu myslel i na Veroniku, jejíž vůně fialek a kouře

mi nesmazatelně ulpěla na kůži. Pronikl jsem do ní a pořádně přirazil až po koule.

„Ja,“ povzbudila mě a ostatní Švábi začali pobaveně zpívat ruskou lidovou:

Oči čornyje, oči strastnyje!

Oči žgučije i prekrasnyje!

Kak ljublju ja vas! Kak bojus ja vas!

Znať, uviděl vas ja v nědobryj čas...

Přirážel jsem vzrušeně bez ohledu na všechno okolo sebe, bez ohledu na rozesmáté opilé upíry, bez ohledu na Skadi i dunící dělostřelectvo. Držel jsem Germánku pevně za nohy a šukal ji jako o život. Křičela vzrušením a Švábi zpívali.

„Buch!“ otrásla se továrna explozí. Ze stěn a stropů se na nás sesypala trocha omítky. Na druhém konci tovární haly se podle všeho sesula další stěna. Té noci přiletělo luftwaffe nečekaně brzy. Další puma vybuchla několik stovek metrů od nás, tam, co stávaly dělnické domky, a já se do Skadi udělal.

„Tarakany!“ zařval Marek a všichni, včetně Skadi, jsme se přidali.

„Tarakany!“ řvali jsme ruské jméno, které nám dali ostatní slovanští upíři a na které jsme byli hrdí. „Jsme odpad a zítra možná zemřeme, ale budeme to mít všechno u prdele,“ pomyslel jsem si spokojeně a políbil Skadi.

Skadi

Probudil jsem se, když slunce už stálo vysoko na obloze. Ležel jsem na staré matraci v objektu Skadi a Tamary. Sergej, Bardur a Marek leželi kousek od nás. Trochu se mi ulevilo, protože to mohlo dopadnout i hůř a já se vzhledem k množství alkoholu mohl probudit mezi Rusem a Mongolem. Opatrně jsem vstal a všechny překročil, abych nikoho nevzbudil. Z bedny jsem vzal poslední dvě láhve vodky a hodil je z vyskleného okna ven, kde se rozbily. Včera bylo včera a teď je čas splnit příkaz klanu, pomyslel jsem si a došel k velkému barelu, který stál na konci místnosti. Nabral jsem si čistou vodu a pořádně se napil a pak ještě trochu.

„Dobré ráno,“ zašeptala Skadi – na sobě neměla nic. Poprvé jí to nevadilo, jinak vždy před ostatními chodila maximálně upravená a zahalená. Včera v noci ale ztratila před ostatními Šváby svůj odstup. Bylo to poprvé po sedmdesáti letech. Germánka měla za sebou staletí života. Pocházela prý napůl z vikingského otce a germánské matky. Pojmenovali ji po jedné severské bohyni a vlastně tak i vypadala. Údajně patřila k mocným ženám germánského klanu, dokud mezi ní a Gudrin nedošlo ke sporu o nějakého muže. Příliš jsem o tom nevěděl, ale Gudrin ji odsoudila k smrti a Skadi se podařilo utéct. Poraněná a vyčerpaná prch-

la k našemu klanu a požádala o ochranu. Tohle se ještě nikdy v historii slovanského klanu nestalo a nikdo jí nevěřil. Všichni čekali, že jde jen o fintu, způsob, jak Slovary infiltrovat. Dlouho ji vyslýchali i mučili, snažili se odhalit nějaký klam. Zdálo se ale, že její příběh je pravdivý. Do klanu ji však nikdy nepřijali. Nakonec Ivan rozhodl, že může žít mezi Šváby, a Skadi mu poděkovala. Sedmdesát let byla zvláštní členkou naší skupiny – odtážitou, mlčenlivou, ale svědomitě plnící každý rozkaz. Po několika letech ji Švábi definitivně přijali mezi sebe a brali ji takovou, jaká byla. Jiná než ostatní. Alespoň do včerejší noci.

Podal jsem Germánce vodu, aby se napila a trochu umyla. Když hrábla po své potřhané uniformě, zastavil jsem ji. Vyšli jsme mezi sutiny jedné z hal, kam jsem včera zaparkoval nákladák od Veroniky. Slunce páliло a svítilo tak jasně, že když člověk nevnímal trosky všude okolo, vypadalo to jako nádherný konec léta. Někde nedaleko od nás se dokonce rozezpíval kos. Auto naštěstí přežilo i s nákladem. Včerejší puma dopadla na druhou stranu opuštěného areálu. Jinak bychom byli vážně v háji.

Vyskočil jsem na korbu a otevřel jednu z beden. Ležela v ní hromada khaki uniform doplněných lodičkami s vysokým předkem.

„Co to je?“ zeptala se Skadi.

„Uniformy maďarské Druhé armády. Kryje Němcům společně s Italy a Rumuny křídla během ofenzivy. V německých uniformách bychom se mohli prozradit,“ vysvětlil jsem a hodil po ní košili. Voněla čistotou, na rozdíl od těch našich starých

z vybavení NKVD. Zase jsem bednu zavřel a podal ji Skadi.

„Včera...“ začala rozpačitě.

„Nebyla jsi ve své kůži a všechen ten alkohol,“ pokrčil jsem rameny.

Zavrtěla hlavou.

„Jo, to taky, ale chtěla jsem to už dlouho. Jsi jiný než ostatní, neměl bys tu být,“ pronesla.

„Ale já chci. Patřím sem. Jsem Šváb,“ políbil jsem ji nečekaně na tvář. Neucukla. Chytla mě za zadek a políbila na ústa.

„Bude přídavek? Včera jste to dobře rozjeli,“ ozvalo se zezadu. Přicházeli k nám ostatní členové týmu. Nejspíš hledali vodku, kterou jsem vyhodil.

„Tady máte nové uniformy, najděte si, co vám bude nejlépe pasovat. Jenom ty zdravotnické pás-ky nechte pro Skadi a Tamaru. Maďaři mají v armádě jenom ošetřovatelky,“ nedal jsem se vtáhnout do běžného špičkování a vzájemného provokování, které měl Sergej tak rád.

„Jo, pěkně nás včera holky ošetřily,“ zkusil ještě udržet vytyčené téma ruský upír. Ignoroval jsem ho.

„To si na sebe nevezmu, jsem Slovák,“ zavrčel po chvíli Marek, když spatřil na čepici maďarskou kokardu.

„Co?“ podívali jsme se na něj nechápavě.

Marek se ušklíbl a protočil čepici v prstech.

„Není tam něco jiného?“ zeptal se.

„Ty vole, Ivanovi je tvý národní cítění stejně u prdele jako náš osud. V životě o Slovácích neslyšel, i když určitě nějaké vysál a ošukal, možná

i v tomhle pořadí. Jsi Šváb a dostali jsme příkaz vládce našeho klanu,“ zavrčel jsem.

„Hele, od kdy jsi převzal velení?“ obořil se na mě Sergej.

„Od včerejška, ale je mi to u prdele, protože vám se stejně velet nedá,“ pokrčil jsem rameny a našel si konečně vhodnou košili. Všichni Švábi mé prohlášení kvitovali nadšeným smíchem. Byla to pravda. Velitelé, kteří se snažili téhle partě vyvrhelů skutečně velet, končívají tragicky. Jejich rány zpravidla začínaly v oblasti ledvin a teprve pak procházely břichem. Většinou také umírali v době, kdy jednotka nebojovala s nepřítelem, ale jenom s vodkou a disciplínou.

Větší nadšení však vyvolal obsah dalších beden. Byly plné zbraní. Amerických zbraní – Colty M1911, tři kulomety M2 Browning s pásovými zásobníky a samopaly Thompson s bubnovými zásobníky. Kromě toho hromada různých nábojů a pak dva samopaly Sten, které byly britskou modifikací amerického thompsonu. Hned jsem si jeden přivlastnil a k tomu spoustu střeliva do svých prázdných pistolí Walther PP. Nic proti americkým coltům. Střílelo se z nich nádherně, ale já byl zvyklý na německé walthery. Poprvé jsem se k nim dostal během španělské občanské války, kde jsem se poflakoval s jedním věčně ožralým americkým novinářem jménem Ernest a dělal mu za prachy ochranku a chlasciho partáka. Tyhle pistole byly původně vyvinuty jako policejní. Lehké, bezpečné a spolehlivé zbraně se však velmi rychle dostaly do výzbroje wehrmachtu, a jako kořistní je používali i sovětští vojáci. A nakonec

americké protipěchotní granáty Mk II, typická vajíčka. Vzal jsem jedno do ruky a políbil ho. Mít tyhle svině při posledním střetu, dopadli bychom určitě o něco lépe.

Ale jen o něco.

Tamara se Skadi si vzaly thompsony, Sergej s Markem kulomety a Bardur po chvíli váhání druhý stengun. K tomu se každý vybavil granáty a colty. Zbytek zbraní a uniforem jsme schovali ve sklepě továrny.

„Fakt ti nezbyla žádná flaška?“ zeptal se Bardur. Pokrčil jsem rameny.

„Všechno jsi vychlastal, vole,“ odvětil jsem se smutným výrazem a upravil si novou uniformu. Vypadala příliš nepatříčně čistě. Po bojích o město nikdo neměl takhle čisté uniformy, napadlo mě. Nabral jsem trochu prachu z rozbombardované budovy a potřel se jím. Všichni pochopili a vrhli se do úprav uniforem. V podvečer jsme pak mohli vyrazit.

* * *

Nákladák jsem musel řídit já. I když jsem ve volných chvílích učil členy jednotky Švábů řídit, většinou to skočilo havárií. A to ani nemuseli být opilí. Pravda, řízení po dvou láhvích vodky jim šlo lépe, ale udržovat je v lihu, aby dojeli z bodu A do bodu B, bylo příliš náročné. Tohle byl prostě věčný problém upírů. V posledních letech došlo k obrovskému skoku lidské technologie a ne každý se tomu uměl rychle přizpůsobit. Co se týkalo zbraní, tam to nebyl problém. Zbraně nás držely naživu, tak-

že upíři vesměs nové vražedné vychytávky ovládli velmi rychle a dobře. S tím ostatním měli trochu potíží. Mě na rozdíl od ostatních v tomhle vycepovala Veronika, která novinky milovala. S nadšením mi přitáhla jedno z prvních aut, co se v Evropě objevily, a učila mě jej ovládat. Ona sama už v tu chvíli uměla řídit skvěle. A se samozřejmostí sobě vlastní se nejspíš jako jediná upírka naučila i létat na nejmodernějších stíhačkách.

O pět ulic dál od továrny jsme narazili na první hlídku Rudé armády. Zastavil jsem kousek před ní a vystrčil z okna legitimaci NKVD.

„Zdravím, soudruzi, potřebuji mluvit s velícím důstojníkem, ale rychle!“ zařval jsem a otevřel dveře. Chlápci na mě namířili samopaly Špagin. Šlo o docela slušné vybavení. Nerad bych, aby mi počechrali uniformu.

„Ruce vzhůru! Ruce vzhůru!“ zařvali, když spatřili uniformu maďarské armády. Naštěstí jsem v tu chvíli už měl ruce nahoře. Všechny zbraně jsem nechal v autě, takže jsem nepředstavoval akutní ohrožení.

„Přečti si tohle, debile, teda soudruhu debile,“ vyštěkl jsem panovačně a strčil nejbližšímu staršinovi legitimaci.

„Ehm, eee,“ podrbal se na čele, ale hned se postavil do pozoru a zasalutoval mi. Aby taky ne, když jsem měl papíry kapitána NKVD. A dokonce pravé.

„Musíme se infiltrovat na druhou stranu a potřebuji k tomu vaši pomoc, chlapci,“ přešel jsem do klidnějšího způsobu konverzace, když mi jeden z vojáků přivedl svého poručíka. Představil se

jako Kuzminov. Chlápek vypadal pohuble a unaveně. V očích měl prázdnotu, a když si prostudoval moje papíry a podíval se na mou vysportovanou, na první pohled dobře živenou postavu, nedokázal se ubránit kyselému šklebu. Moc dobře věděl, co lidé s takovými papíry bývají zač. Sedí za frontou, dobře vybavení a v relativním bezpečí, připravení s chutí zastřelit každého chudáka, co se pokusí ustoupit.

„Od svého velícího jsem neobdržel žádnou informaci o operaci NKVD,“ pronesl rozpačitě.

„Protože je to tajná operace. Potřebuji všechny vaše chlapy, dřív než se začne stmívat,“ oblažil jsem ho vševědoucím úsměvem.

„Ale...“ začal. Docela se držel.

„Máte rodinu, poručíku?“ zeptal jsem se opět s tím dobrosrdečným úsměvem.

„Ano, soudruhu,“ odpověděl.

„A máte v plánu ji ještě vidět, nebo chcete z fronty rovnou do gulagu?“ roztáhl jsem ústa v nejširším úsměvu, jakého jsem byl schopen.

Ať chtěl poručík říct cokoli, zmlkl a srazil podpatky. Všiml jsem si, že má levou holínku sešitou kusem drátu.

„Dobře, soudruhu, uděláme to takhle...“ začal jsem potěšeně.

* * *

Slunce pomalu zacházelo a my se proplížili troskami budov prakticky na okraj fronty. Ta se od rána posunula o padesát metrů na úkor ruské strany. Plížili jsme se prachem mezi troskami

a hromadou mrtvých těl. Většina patřila sovětským vojákům. Nahnali je ráno do protiútoků. Zpravidla měli jen staré pušky, a to ještě někteří. Jejich komisaři počítali s tím, že si ti vzadu budou brát zbraně od padlých vepředu. Kdo se pokusil utéct, toho oddělali. Většina z těch mrtvých kluků si na Němce ani nevystřelila. Prostě tam naběhli, pomodlili se, prokleli toho zajebaného zmrda Stalina a umřeli. Anebo hůř, padli s jeho jménem na rtech.

„Skuteční hrdinové Sovětského svazu,“ pomyslel jsem si sarkasticky a proplížil se za ohořelý autobus, který kdysi nejspíš vozil lidi do práce a děti do školy.

Nedaleko od nás probíhala střelba. Pomalu se ale uklidňovala. Jak se blížila tma, hledal si každý nějaký úkryt, ve kterém bude moci v relativním bezpečí přečkat noc.

„Tak jo, Skadi, přestaň se tvářit jak nevysraná vydra a běž dopředu. Pohled na tvou árijskou krásu je třeba oslní natolik, že nás nezastřelí,“ popohnal jsem Germánku a sklidil pochvalný smích kumpánů.

„Debile,“ zavrčela Skadi, ale udělala, co jsem jí nařídil. Právě včas.

„Uráááá!“ rozeřvala se hrdla Kuzminovových vojáků a s tím po nás začali střílet. Naštěstí tak, aby nás netrefili. Zvuková kulisa byla ale dokonalá.

„Prásk! Prásk!“ vypálil jsem jim nad hlavu pár kulek z waltheru a vydal se za Skadi vpřed k německé části fronty.

* * *

Postupovali jsme opatrně, kryli se za ruinami, probíhali troskami rozpadlých domů a občas vystřelili za vojáky za námi. Bylo mi jasné, že rudoarmějci šetří své střelivo, takže chvílemi palba ustávala, až jsme ji sami museli simulovat ze svého, což mě štvalo – také jsme potřebovali šetřit. Jenže jsme zároveň potřebovali přitáhnout pozornost wehrmachtu a museli jsme to udělat pořádně.

A udělali. Rudoarmějci se po dalších pár metrech simulované přestřelky dostali do křížové palby. Naše jim šla pořád nad hlavy, Němci v provizorních krytech ale stříleli přesně. Dva z vojáků dostali smrtelné zásahy.

„K zemi!“ zařval jsem a Švábi se zavrtali do trossek. Nebylo to až tak složité – zrovna jsme probíhali někdejším blokem obytných domů, takže jsme měli docela dost možností se krýt. Kulky nám svištěly nad hlavou. Ne nadlouho. Rusové se velmi rychle stáhli. Ani jsem se jim nedivil. Myslím, že Kuzminov se teď modlí, aby nás wehrmacht rozstřílel na dřevu za promarněné střelivo a životy svých vojáků.

„Kdo je tam?!“ zařval z krytu někdo německy.

„Nestřílejte, Maďarská královská armáda!“ křikla Skadi.

„Heslo!“ ozvala se nekompromisní němčina.

„Jak to mám vědět? Jsme z maďarské armády, do prdele,“ odvětila Skadi.

„Maďari drží okraj města padesát kilometrů odtud,“ štěkl Němec. Měl pravdu. To byl také důvod, proč jsme si vzali jejich uniformy.

„Byli jsme na speciální misi, přímo pověření generálem Gusztávem Jánym, jsme ze Čtvrtého ar-

mádního sboru, dvanácté lehké divize!“ křiknul jsem pro změnu já. Všechny tyhle informace mi nechala napsané na papírku Veronika včetně toho, co všechno věděla o von Moltkem.

„Heslo!“ odpověděl mi zarputilý Němec.

„Kundo jedna měděná, to si děláš prdel?“ zavrčel jsem potichu. Ten voják mě štvál, i když jsem věděl, že se chová správně. Já bych se také nikým nenechal tak snadno obelstít. Problém byl, že naši Rusové se stáhli o sto metrů směrem k Volze, kde pro zítřejší pokračování bojů připravovali opevnění, a k nám se určitě pro změnu stahuje stále víc Němců.

„Ki a maga parancsnoka?“ ozval se podivný hlas z dálky. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že na nás někdo mluví maďarsky.

„Do piči,“ zaklel jsem.

„A kurva,“ přitakal Sergej. Podívali jsme se na Skadi, ale ta jenom zavrtěla hlavou, stejně jako Tamara.

„Na mě se nedívejte, já jsem Mongol,“ dodal Bardur.

„Hele, to měly naše hlavy pomazaný fakt skvělej nápad s tím maskováním za maďarskou jednotku. Jenom, já nevím, kurva, nemohli se dopředu zeptat, jestli někdo z nás umí tu jejich hatmatilku?“ zavrčel Sergej.

„Szaniszló Dénes hadnagy!“ zařval Marek a dodal: „Mögöttünk a Vörös hadsereg, el kell jutnunk az első vonal mögé!“

„Slovák, vole,“ ušklíbl se Bardur a Marek po něm hodil pohledem, který vypadal vražedněji než rozjetý německý tank v ruské stepi.

„Keveset érték magyarul, de átengedünk benneteket, gyertek feltartott kézzel.“ ozvalo se zpoza sutin.

„Co říkal?“ zeptal jsem se Marka.

„Že neumí moc maďarsky a že Bardurovi smrdí péro až do Hitlerova bunkru. A taky, že máme jít k nim,“ odvětil. Sám pomalu vstal a dal ruce lehce nahoru, aby to nevypadalo, že se vzdává, ale zároveň šlo vidět, že v nich nemá zbraň. Všichni jsme ho postupně napodobili. Prošli jsme dobrých dvacet metrů přes sutiny a narazili na první vojáky wehrmachtu. Popohnali nás dál za frontovou linii, kam nás provázelo několik ozbrojených vojáků. Tamara si frajersky dala cigáro do pusy a zapálila. Na Stalingrad padla tma.

* * *

„Vy jste Dénes Szaniszló?“ obořil se na mě německý kapitán jménem, které mi přidělila Veronika pro tuhle akci. Byl jsem moc rád, že ho pronesl Marek. Sám bych to vyslovil nejspíš jako „dement sanišlo“. Jeho provizorní štáb se nacházel v přízemí celkem zachovalého domu. Měl tu dokonce stůl, několik židlí a na zdi pár propagačních plakátů s Leninem. Vzhledem k tomu, že je nepovažoval za nutné vyměnit, očekával, že zítra se už jeho štáb bude nacházet o něco blíž k Volze.

„Ano, pane kapitáne, a rád bych se vrátil ke své jednotce,“ odpověděl jsem a modlil se, aby na mě už nikdo nezačal mluvit maďarsky. Svoje zbraň jsme totiž museli nechat pod podezíravým do-

zorem vojenské policie, na kterou udělaly dojem. Dost pochybovačně se na ty americké a britské vychytávky dívali.

„Dva týdny jste nezvěstný vy i vaše jednotka. Alespoň to mi řekli na vašem štábu, když jsme se s nimi před chvílí spojili. Kde jste se flákali?“

„To vám nemohu říct, pane. Tajná operace nařízená generálem Jánym,“ zopakoval jsem krytí, které mi připravila Veronika a její lidé.

„Děláte s tím cavyky, jako by někdy Maďari dokázali víc než šikanovat Rumuny a žrát klobásy,“ zavrčel na mě povýšenecky kapitán.

„Bojujeme společně s vámi proti bolševismu, pane,“ odvětil jsem dotčeně.

„Jo jo, jasně, cenní spojenci, vím, říkal to včera vůdce v rádiu. Akorát jsem ještě neviděl Maďary, aby dělali něco jiného, než nám žrali zásoby, zatímco my střílíme bolševiky,“ ušklíbl se.

„Třeba časem změníte názor, pane kapitáne,“ pokrčil jsem rameny. Nejradši bych tomu arogantnímu árijskému zmrdovi utrhl varlata a donutil ho s nimi hrát kulečnick, ale teď jsem si to nemohl dovolit.

„Dobře, mám hodně vlastní práce. Dám vám dva chlapy z vojenské policie, kteří vás dostanou přes naše linie do zázemí. Dal bych vám i večeri, ale nemám dost pro vlastní vojáky,“ prohlásil a pak mávl rukou, aby nás poslal pryč. Už na něj čekali dva špinaví vojáci s mapami. V tu chvíli se opět rozezněla dělostřelecká palba. Vojáci poručíka Kuzminova nebudou mít klidnou noc. Jako ostatně pár posledních týdnů.

* * *

Vzali jsme si zpět své zbraně z péče vojenských četníků. Už jsem o těchhle zmrdech slyšel. Kromě zrádců a dezertérů, kterých triumfálně vítězí německá armáda moc neměla, se hlavně věnovali selekci zajatců. Vybírali primárně rudé komisaře, které okamžitě stříleli, a pak samozřejmě hledali Židy. Eskortovat nás pro ně muselo být vítanou změnou ze zavedené rutiny vraždění a vraždění.

Vyrazili jsme prakticky beze slov. Chlápci nás vedli ruinami, a čím víc jsme se vzdalovali frontě, tím přibývalo německých vojáků. Obešli jsme provizorní obvaziště i místo, kde se skladovali mrtví. Nakonec jsme se dostali dokonce k polní kuchyni. U několika velkých ohnišť postávali chlapi, kteří pro své jednotky přišli nafasovat trochu té menáže. Někteří z nich měli různá lehčí zranění. Ta pro ně vlastně znamenala výhodu. Nemuseli se krčit v ruinách a čekat, zda se Rusové nepokusí o nějaký noční průlom.

Navzdory sutinám jsme během hodiny ušli dobrých pět kilometrů a začali se vzdalovat místu, na které jsem se potřeboval dostat – šlo o budovu pošty, kde se před několika dny měl von Moltke sejít s naší elitní jednotkou. V tu chvíli tudy ještě procházela fronta, nyní posunutá o pěkný kus k Volze.

„Nebylo by snazší jít víc jihozápadně?“ nadhodil jsem po chvíli četníkům.

„Ne,“ zavrtěl jeden z nich hlavou a pokračoval v chůzi.

„Ale ulehčilo by nám to cestu a dřív byste se nás zbavili,“ nadhodil jsem.

„Tudy nikdo nesmí. Máme na to rozkazy,“ zavrčel voják.

„No tak, jsme přece spojenci,“ usmál jsem se na něj. Jednoduchým gestem prstů na levé ruce jsem pak ostatním naznačil, že se s oběma pány nejspíš brzy rozloučíme.

„Jasně, my víme, říkal to včera vůdce v rádiu,“ uchechtl se druhý z našeho doprovodu. Evidentně měl stejný smysl pro povýšenecký humor jako kapitán.

„Dobře, chápu, a nedali byste si alespoň čabajku? Mám tu jednu fakt dobrou, když jsme ti spojenci,“ nahodil jsem úsměv prostého dementa z Budapešti.

„Cože, vy máte klobásu?“ vyhrkli oba téměř okamžitě.

„Jo jo, dvě. Pěkně ostrý, rovnou do krku,“ odpověděl jsem.

Tahle slova už nepatřila jim, ale Tamaře s Bardurem. Oba vytáhli zpoza opasků bajonety a ukončili životy příslušníků vyvoleného národa přesně tak, jak jsem řekl – rychlý a ostrý řez pod bradou.

„Bacha na krev, ty mundúry se budou hodit,“ zašeptal jsem a pomohl odtáhnout těla do ztemnělé ruiny domu. Prošli jsme do něj snadno, protože mu chyběla celá jedna strana. Přes chodbu jsme se ale dostali do jakési haly, která nás kryla před případnými pohledy z venku. Tma netma, jistota je jistota. Bardur táhl jednoho a Tamara druhého. Oba je při tom drželi tak, aby jim krev moc nepocákala oblečení. Tamara tomu svému rovnou důkladně pustila žilou a pak podala tělo Sergejovi. Ani on a postupně ani já se Skadi jsme nepohrdli. Po vodkové smršti jsme potřebovali trochu načerpat energii.

Nakonec jsme chlápky svlékli a prohledali jim kapsy – pár cigaret, legitimace a několik poskládaných papírů s rozkazy. Většina se týkala nějakých dezertérů, ale hlavně nařízení ohledně zajatců židovského původu. Podal jsem všechno Skadi, aby to překontrolovala.

„Johannes Ehrlich, to je upír,“ pronesla po chvíli luštění. Náš zrak nám umožňoval využít maximum ze zbytkového světla. Toho jsme ale příliš neměli, takže jí to přece jenom trochu trvalo. My ostatní jsme alespoň přeměřili uniformy a zjistili, že jednu obleče Marek. S radostí odhodil maďarské svršky a natáhl si hadry vojenského policajta wehrmachtu. Ostatní mezitím zaházeli vychládající těla všemožným bordelem, který v ruině našli. Já si sedl do potrhaného křesla v rohu místnosti. Kolem mě se z něj vznesl oblak prachu.

„Buch!“ jen kousek od nás explodovala letecká puma. Dům se otrásl a sesula se jedna z bočních zdí.

„Göringovi hoši dneska nemají úplně nejlepší mušku,“ ušklíbl se Bardur.

Naštěstí další bomby už mířily na ruskou stranu Stalingradu. Ještě že tak. Potřeboval jsem v klimdu zhodnotit situaci.

„Ze kdy je ten rozkaz?“ zeptal jsem se Skadi.

„Pět dní starej.“

„Takže vydaný potom, co tu zahučeli naši,“ pošeptal jsem a dodal: „Von Moltke tam není?“

Zavrtěla hlavou.

„A další upíři?“

„Ostatní jména mi nic neříkají, jenom Ehrlich. Někdejší člen Řádu mečových bratrů,“ odpověděla.

„To je co za buzny?“ vpletl se do debaty Sergej.

„Jsi téma buznama nějak posedlej, že bys mě chtěl prcat do prdele?“ ozval se pro změnu Bardur. Tohle dělali vždycky, ale teď, ostatně jako málokdy, jsem na to měl sotva náladu. Řád mečových bratří byl vojenský řád, který ve jménu Ježíše Krista dobýval pohanské oblasti v Pobaltí. Prakticky mu jednu dobu patřilo Estonsko. Později se sloučil s Řádem německých rytířů. Ještě za svého lidského života jsem se s nimi jedné výpravy účastnil. Nešlo o nic velkolepého, v podstatě masakrování špatně vyzbrojených vyznavačů Peruna skrývajících se v neprostupných lesích a bažinách. Ehrlich představoval zajímavou stopu, ale neměli jsme se jí jak chopit. Naším cílem byla pošta. Museli jsme zjistit, co se stalo s naší jednotkou a von Moltkem.

A pak se odsud odjebat zpátky na ruskou stranu barikády, dokud nám v žilách koluje nějaká krev.

* * *

Dělostřelba ustala kolem půlnoci, stejně jako bombardování. Chvillemi dokonce město ovládlo ticho, ale pak se opět ozvala nějaká střelba či výkřiky bolesti. V ruinách umírali nejen zranění vojáci, ale i hladovějící civilisté. Ti právě v noci vyráželi ven pátrat po něčem k snědku nebo alespoň vodě, kvůli čemuž se stávali oběťmi nervózních vojáků, kteří měli příliš lehký prst na spoušti. Proto jsme troskami postupovali opatrně i my. Nechtěl jsem vyvolat přestřelku s nějakým náhodným unaveným vojákem wehrmachtu.

* * *

Budova pošty zůstala skoro nepoškozená. Její dočasní obyvatelé dodržovali zatemnění, jen občas někde blikl kuřákem špatně skrývaný žhavý konec kouřené cigarety. Pomáhal nám ale poloviční měsíc, který díky bezmračné obloze velmi dobře osvětloval okolí. Tedy velmi dobře pro upíra. Prošli jsme opatrně širokým obloukem celou budovu, ale nikde jsme nenarazili na žádné vojáky. Stejně jako vojenští policisté, jejichž těla vychládala zahrabána sutí v nedalekých troskách, i wehrmacht podle všeho dostal jasný rozkaz se tomuto místu vyhýbat. Připlížili jsme se blíž a spatřili detailně uniformy ochránců.

„SS,“ zašeptal Sergej s povytaženým obočím. Nemusel nic vysvětlovat, Waffen-SS neboli Schutzstaffel u Stalingradu nebojovaly. Podle zpráv NKVD se jednotky SS přeskupovaly doma v Německu a celý útok na SSSR byl v tuhle chvíli v režii německé armády a jejích spojenců. Jenže tady se prsili muži s jejich černými uniformami. A také ženy.

„Herta,“ vydechla Skadi.

„Co?“ zeptal jsem se zmateně.

„Ta černovláška vlevo je upírka,“ vysvětlila.

Zaměřil jsem svůj zrak směrem, kterým opatrně ukázala. V esesácké uniformě tam zrovna s partičkou chlápků něco řešila statná žena. Zdálky bych ji jako upírku nepoznal. To ostatně tak snadné nebylo, pokud jste do někoho nestřelili projektil a nepočkali, co to s ním udělá.

„Znáš ji?“ vyzvídal Sergej.

„Já ji jo, ona mě ne. Je odněkud z Bavorska nebo kdovíjaké prdele. Viděla jsem ji na jedné akci. Víc nevím,“ pokrčila rameny.

„Myslíš, že to jsou spojenci von Moltkeho?“ nadhodil jsem v naději. Odpověď jsem ale znal.

„Těžko. Kdyby byli, naši hoši by nezmizeli kdovíkde, ale už by s von Moltkem a Ivanem spřádali plány na druhé straně Volhy,“ odpověděla Skadi.

„Fajn, tohle je zlý, balíme to,“ pronesl Bardur a Sergej přitakal.

„Ivan nás zabije, když se na to vysereme,“ zašepkala Tamara. Měla pravdu. Hlava klanu by nejspíš zabila jenom mě a zbytek poslala do sebevražedného útoku, ale výsledek by byl stejný. Jenže nešlo jenom o Ivana. Veronika mi důvěřovala a tohle byla její operace, nemohl jsem ji zklamat.

„Zkusíme zaútočit. Rychle dovnitř, rychle ven. Nedaleko je průchod do kanalizace. Předě dvěma týdny jsme tudy procházeli, když ještě tohle území patřilo Rusům. Máme dobré vybavení, dokážeme zmizet,“ navrhl jsem, ale všichni zavrtěli hlavami.

„Ty píčo vylízaná, nevíš, kolik je tam upírů,“ zasýčel Bardur.

„Má pravdu,“ přitakala Skadi. Dost mě tím překvapila. „Vevnitř nás může čekat cokoliv, měli bychom to nejdřív prozkoumat,“ dodala.

„A jak?“ ošil jsem se.

„Napochodujeme tam,“ usmála se Skadi.

„A necháme se zabít? Výbornej plán. To už jich radši pár zabijeme, ne?“ namítla Tamara.

„Jsem pryč už desítky let. Nebudou mě čekat. Když se něco posere, probujeme se odsud rovnou do kanálu,“ vysvětlila klidným hlasem.

„Nelíbí se mi to,“ řekl Sergej.

„Mně taky ne, proto půjdu s tebou,“ pronesl jsem a podíval se Skadi do očí.

* * *

Trvalo nám pár minut se pohádat, poslat vzájemně do prdele a pak se domluvit, jak to provedeme, takže obvyklý rituál mezi Šváby bez velitele. Protože já velitel být odmítal. Mrdal jsem na to, Švábi žádné autority neuznávali. Kdybych to zkusil, Bardur nebo Sergej mě zabijí. Nejhorší přesto byla domluva se Skadi. Na to, jak vyděšená ze setkání s germánskými upíry ještě včera vypadala, teď jako by se na to vyloženě těšila. Také jsem se jí na to zeptal.

„Chci to už mít za sebou. A navíc mám za prdelí Šváby. A tebe. Nenecháš mě v tom, vid’?“ mrkla na mě. Zavrtěl jsem hlavou.

„Svůj slib bych splnil, uřezal bych ti hlavu, i kdyby mě to mělo stát život,“ odvětil jsem.

„Jsi romantický, měli jsme spolu začít spát už dřív,“ mrkla na mě Skadi a upravila si uniformu.

Vysoukali jsme se z rozsáhlých trosek někdejšího matričního úřadu a vyrazili rázným krokem k poště.

* * *

„Stát!“ zařval nejbližší esesák. Nejdřív hrábl po zbrani, ale pak spatřil naše uniformy a uklidnil se. Ale jen trochu. Nejspíš přemýšlel, jak nás nejrychleji vypakovat.